

Jurjen Beumer

Overall wordt opeens gesproken over 'bezieling'. Begrijpelijk, want we leven in onzekere en ziellose tijden, op een breuklijn in de geschiedenis lijkt het. Welke kant gaat het op? God-nog-aan-toe, alweer een immense ramp ergens in de wereld. Of wanhopige asielzoekers die verbranden in hun cellen. En dan heb ik het nog niet eens over jou en je persoonlijke leed. God, komt er nog wat van, of laat Jij ons ook in de steek? Al deze vragen golven als eb en vloed tegen ons bestaan. Het is niet bij te houden. De motor in ons, onze 'drive' gaat haperen. We snakken naar adem en onze ziel verkommert. Om ons heen giert de wind van angst en moeheid. De laatmoderne mens is een eenzame eenling geworden. Het zoute zand van het strand smaakt bitter op onze lippen. Wat rest is vertier en zinloos vermaak, zoals de eindeloze pulp op de tv.

'Wat baat het een mens de hele wereld te winnen, maar schade te lijden aan de ziel.' (Marcus 8,36)
Deze tekst is zo waar, zo herkenbaar ook. Degene die deze zin uitspreekt weet *uit ervaring* dat wanneer ons dagelijks leven geen diepgang heeft, we aan oppervlakkigheid kapot gaan. Want was is oppervlakkigheid? Dat je wel bestaat, maar niet lééft, dat je er wel bént, maar dat je levensvreugde onder nul is geraakt. Je mag dan een ziel hebben, maar die ligt als een ongebruikt en vals geworden instrument in ons. We leven dan aan de oppervlakte. We lijden schade, we hebben averij opgelopen, we moeten nodig naar een scheepswerf. Ons hele levens'plaatje' moet in een droogdok, in de revisie.

De handtekening van de Eeuwige

Wat zou de diagnose zijn, als wij en onze wereld ter observatie in een droogdok zouden liggen? Dat inderdaad onze binnenkant is aangetast door alg en roest, dat al het vuil van de wereld ons is gaan aankleven, dat onze cultuur frisheid mist, dat het ware, goede en schone met dikke lagen modder is bedekt. Nu komt het op 'geestelijk leven' aan! Zelfonderzoek, proberen opnieuw 'ziel' in je te voelen dwars door al die aangekoekte lagen heen. Want bezieling en veerkracht hebben we ergens diep in onze donder. De 'Baas' van het droogdok weet dat, ooit heeft Hij ons gemaakt. We zijn geschapen in vreugde en uit vreugde. Dát is ons kentekenbewijs, gegrift in de diepte van onze ziel, met de handtekening van de Eeuwige zelf aan ons afgegeven.

Jouw kompasnaald

'Ziel', dat is je totale bestaan, 'ziel' is hoe jij je manifesteert, hoe je denkt, handelt en voelt. Jouw ziel is jouw kompasnaald in je, die altijd de richting zoekt van Degene die ziel van jouw ziel is, God zelf. En dan de verrassende ontdekking dat jij rusteloos zoekende al gezocht bént lang voordat je begon te zoeken. Dat is het grote geheim van het bijbelse geloof. Hiervan getuigen de geschriften en de grote geestelijke leiders door de eeuwen heen. Het ongekende, dat Degene die jouw kompasnaald naar zich toetrekt wérkt en is ... alleen jouw naald was aan onderhoud toe en moest de scheepshelling van de toekomst op.

En kijk toch wat er gebeurt nu je ziel het contact met haar Oorsprong heeft hersteld. Onherroepelijk word je nu terug verwezen naar je zielsverwanten, je medemensen, je soulmates. Mensen in nood - wereldwijd, in je stad of dorp - laten je niet meer los, zij die S.O.S., *save our souls*, roepen, daar heb je extra aandacht voor gekregen. Ze gaan je ter harte omdat God hun zielen bemind en dichtbij hen is. Kemal uit ons noodhuis, hij kwam om het leven in zijn cel tijdens de brand op Schiphol. Wie was bij hem in de vuurzee? U God, ja toch? Paul die sprong van het dak van een parkeergarage. Wie was er om hem op te vangen? U Christus, ja toch? Ja, wij ook, maar onze onmacht was er en onze gewonde zielen na de beide drama's.

Schuren en plamuren

Kerken, geloofsgemeenschappen, vormen kleine kernen van bezielde hoop. Het zijn plekken waar mensen hun ziel in revisie kunnen geven, waar in lied en gebed diepgang aan ons leven wordt

gegeven, waar we blij en vrolijk worden, waar we ons niet laten ontmoedigen door de meedogenloze feiten van krant en tv. Kerken zijn scheepswerven, droogdokken, waar je even op adem mag komen, waar tegen jou gezegd wordt dat je een bemind menskind bent. Zo wordt er aan ons gewerkt en geschaafd, geschuurd en geplamuurd naar het model van die Ene mens, de Énige tot nu toe, Christus zelf. Onze Schepper is altijd met ons bezig. Hij tilt ons uit de wateren van woest en ledig en wast alle vies en vuil van ons af. Je wrijft je ogen uit. Je verlaat het droogdok en je vaart schoongewassen naar nieuw land. Het is goed, het wordt goed, ooit! Dat deze bezieling altijd bij ons mag zijn!

Zie ook mijn, *De spiritualiteit van het gewone leven. Over veerkracht*, Baarn (Ten Have) 2005.